

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném s předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

X, IČ X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Duškem
sídlem Karlovo náměstí 671/24, Praha 1

proti:

žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 65, Praha 10

za účasti osoby na řízení zúčastněné:

Statutární město Liberec
sídlem Dr. E. Beneše 1/1, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě na řízení zúčastněné se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se X, narozený X a X, narozený X (dále jen „původní žalobci“), domáhali přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 11. 2019, č. j. X, X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím nebyla otci původních žalobců povolena výjimka podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), ze základních ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů, konkrétně v kategorii ohrožených pro užovku obojkovou (*Natrix natrix*), v kategorii silně ohrožených pro čolka velkého (*Triturus cristatus*), čolka horského (*Triturus alpestris*, syn. *Mesotriton alpestris*), čolka obecného (*Triturus vulgaris*, syn. *Lissotriton vulgaris*) a modráska bahenního (*Phengaris nausithous*). Výjimka nebyla povolena pro realizaci záměru stavby „Přípojky IS, oplocení, včetně napojení na komunikaci na pozemcích p.č. X, X, X, X, X v k.ú. X“, dle přiložené projektové dokumentace z ledna 2017 zpracované X, a pro navazující cílový záměr, kterým je „Vybudování zařízení pro dlouhodobé parkování tří osobních automobilů v jižní části oploceného pozemku“. Změna, ke které přistoupil žalovaný v napadeném rozhodnutí, spočívala ve vypuštění textu ve výrokové části: ... a pro navazující cílový záměr, kterým je „Vybudování zařízení pro dlouhodobé parkování tří osobních automobilů v jižní části oploceného pozemku“. Zbylá část výroku zůstala beze změny.
2. Původní žalobci nejprve konstatovali, že orgány ochrany přírody vůči nim, resp. jejich právnímu předchůdci, postupovaly šikanózně, když z důvodu osobní předpojatosti zneužily své pravomoci pod údajnou záminkou ochrany živočichů. Zdůraznili, že předmětem žádosti o udělení výjimky nebyl cílový záměr (parkovací plocha pro tři osobní automobily), ale stavebně jednodušší projekt spočívající v oplocení pozemků drátěným plotem bez podezdívky a zasíťování lokality, včetně napojení na přilehlou asfaltovou komunikaci na kraji pozemku. Umístění cílového záměru je rozebráno v komplexním hodnocení dle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny, kde je uvedeno, že parkovací stání pro tři osobní automobily má být umístěno v jižní části pozemku žalobců (tj. na kraji pozemku u plánového vjezdu poblíž asfaltové silnice). Standardní rozměr parkovacího stání pro jeden osobní automobil je 5 x 2,5 m. Z uvedeného stručného popisu je zřejmé, že cílový záměr nijak nezasahuje doprostřed pozemků žalobců, tj. do prostoru, kde by se údajně měli nacházet chráněné živočichové. Realizace infrastrukturních přípojek, oplocení a napojení na přilehlou komunikaci ale není šita na míru cílovému záměru, představuje běžný a obecný záměr. V rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 - 38) správní orgány nesprávně a předčasně hodnotily budoucí stav lokality, o kterém jim nepříslušelo v této fázi vůbec rozhodovat.
3. V další žalobní námitce žalobci namítali, že bylo nedostatečně zohledněno hodnocení X a upřednostněny neaktuální údaje o výskytu chráněných živočichů uvedené v posudcích, které nebyly součástí správního spisu. Otec původních žalobců předložil aktuální hodnocení X ze září 2019 (dále jen „hodnocení“), které v sobě zahrnovalo i další odborné posudky a průzkumy dané lokality provedené stejným autorem v letech 2017 - 2019. Realizátorem hodnocení byla odborně způsobilá osoba s autorizací udělenou žalovaným, která v hodnocení popsala aktuální stav přírodní složky na posuzované lokalitě a vyjádřila nestranný názor na intenzitu a druh dopadu realizace záměru na jednotlivé složky přírodního prostředí. Z hodnocení jasně vyplynulo, že zvláště chráněné živočichové se na posuzovaných pozemcích již aktuálně nevyskytují. Správní orgány tak správně měly řízení o výjimce zastavit jako bezpředmětné. Namísto toho, aby orgány ochrany přírody řízení o

výjimce z důvodu její bezpředmětnosti zastavily, nebo alespoň hodnověrně ověřily, zda se opravdu na pozemcích žalobců aktuálně vyskytují chráněné živočichové, případně požádaly jako v minulosti o součinnost Agenturu ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“), žádné místní šetření ani prohlídky na místě neuskutečnily a rozhodly od stolu na základě údajné znalosti lokality z předchozího správního řízení, které se týkalo zcela odlišného záměru autobazaru. V napadeném rozhodnutí správní orgán I. stupně i žalovaný vyšli z neaktuálních údajů o výskytu chráněných živočichů na pozemcích původních žalobců a dopadu kapacitně většího záměru autobazaru na jejich biotop, pro který výjimku neudělili. V této souvislosti odkázali v rozhodnutích na údaje z Nálezové databáze ochrany přírody (dále jen „NDOP“) a již neaktuální posudky AOPK a Mgr. Pudila, které ani nebyly součástí správního spisu a zdaleka nedosahovaly kvalit X. Závěry správních orgánů ohledně jiného záměru (autobazaru) však nebyly v plném rozsahu automaticky přenositelné na posuzovaný záměr, který se od záměru výstavby autobazaru podstatně liší. Je také procesně nepřípustné, aby správní orgány založily svá rozhodnutí na skutečnostech z jiného správního řízení a důkazech v tomto řízení provedených (tj. posudcích X, AOPK a správního orgánu I. stupně) bez toho, aniž by tyto posudky založily do správního spisu a umožnily účastníkům se k těmto posudkům před vydáním rozhodnutí vyjádřit, resp. navrhnout další tvrzení a důkazy na podporu své žádosti. Původní žalobci namítali porušení práva na spravedlivý proces, resp. práva vyjádřit se ke všem podkladům pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).

4. K údajům uvedeným v NDOP původní žalobci uvedli, že tyto jsou nepřezkoumatelné a neaktuální, když v roce 2018 a 2019 nejsou v NDOP žádní živočichové na pozemcích žalobců zaznamenáni. NDOP slouží k prvotní orientaci autorizované osoby či realizátora aktuálních průzkumů, aby účelně zaměřil svou pozornost a zorientoval se v území pro něj případně neznámém. Pro uvedení záznamu do databáze NDOP postačuje, že osoba s přístupem do databáze označí, že viděla na daném místě uvedeného živočicha. Pro zanesení nálezu do databáze není podmínkou ani jakýkoliv věrohodný záznam (důkaz) o skutečném výskytu, např. fotografie s GPS souřadnicemi, výskyt chráněného živočicha je možné dokonce vkládat se značným časovým odstupem. Ověřitelnost záznamu v databázi je tak prakticky vyloučena. Přitom správné určení jednotlivých druhů čolků je obtížné pro špičkové odborníky i v laboratorních podmínkách. To, že se živočichové na předmětných pozemcích nevyskytují, plyne též z nové aktualizace hodnocení autorizované osoby z roku 2020.
5. Původní žalobci dále upozorňovali na to, že by posuzovaný záměr musel nějak negativně zasahovat do biotopu chráněných živočichů, což v posuzované věci nebylo prokázáno. Správní orgány měly proto přihlídnout k hodnocení X., ve kterém je uvedeno, že se realizace záměru nedotkne žádných objektů, které jsou předmětem ochrany ve smyslu vyhlášky č. 395/1992 Sb. To, že je možno na posuzovaných pozemcích realizovat i kapacitně mnohem závaznější záměr, plyne i z posudků X a odborného vyjádření X. V této souvislosti žalobce navrhoval doplnit dokazování o posudek X týkající se záměru autobazaru, posudky a hodnocení X týkající se záměru autobazaru a vyjádření doc. Farkače ohledně záměru autobazaru.
6. Další žalobní námitka směřovala do nesprávného posouzení otázky veřejného zájmu. Za veřejný zájem v žádosti o vydání výjimky byly označeny následující zájmy: 1) naplnění zadání daného platným územním plánem Statutárního města Liberce, kterým jsou

předmětné pozemky určeny k zástavbě, 2) zájem na ochraně volně žijících živočichů, 3) zájem na prevenci škod na majetku a 4) zájem na ochraně veřejného zdraví. Všechny výše uvedené důvody veřejného zájmu správní orgány nesprávně posoudily jako účelové či neuznatelné, a to zejména s ohledem na cílový záměr. Správní orgány tak překročily meze svého oprávnění, když veřejný zájem posuzovaly ve vztahu k cílovému záměru, který nebyl předmětem žádosti o výjimku. Již z tohoto důvodu je nutno posouzení žalovaného považovat za vadné a nezákonné. Otec původních žalobců v řízení o povolení výjimky uvedl, že posuzované pozemky se nacházejí v obchodní zóně Doubí hned vedle rozsáhlého obchodního centra a jeho parkoviště a platný územní plán nadále počítá s jejich zastavěním, včetně vybudování nezbytné infrastruktury (tj. zřízení přípojek). V této souvislosti odkázal na konstantní rozhodnutí krajských úřadů, ze kterých jasně plyne, že veřejný zájem předloženého záměru lze spatřovat v realizaci výstavby dle schváleného územního plánu. Správní orgány zcela pominuly tvrzení otce původních žalobců, že pozemky byly zakoupeny v dané lokalitě poté, co otec původních žalobců obdržel od Magistrátu města Liberec územně plánovací informaci, dle které jsou uvedené pozemky zastavitelné bez podstatných omezení. Otec původních žalobců, do jehož práv původní žalobci vstoupili, tak měl legitimní očekávání, že uvedené pozemky bude možno v souladu s územním plánem zastavět. Pouhý odkaz na potenciální výskyt živočichů v územním plánu není dostatečným údajem ohledně limitů uvažovaného záměru. Původní žalobci zdůraznili, že záměr je plně v souladu s platnou územně plánovací dokumentací, ale i s územně analytickými podklady, ze kterých vyplývá, že v dotčeném území nejsou vedeny žádné hodnoty ani jiné limity ochrany přírody. Původní žalobci dále tvrdili, že pokud by hypoteticky připustili výskyt chráněných živočichů na svých pozemcích, měla by realizace záměru jednoznačně pozitivní vliv na jejich údajný biotop a ochranu před negativními vlivy, když hrozí, že na posuzované pozemky budou opakovaně vnikat neoprávněné osoby, a hrozí též venčení psů, kteří mohou rušit i údajně se vyskytující chráněné živočichy. Realizace oplocení zabráni znečišťování pozemků odpadky, psími exkrementy, vzniku černé skládky. Oplocení a napojení bezpečnostních kamer na elektrinu zamezí vstupu neoprávněných osob a psů na pozemky žalobců a zabráni tak i opakovaným škodám na majetku, které spočívají v ukládání odpadků a jiných nebezpečných látek na posuzované pozemky. Dojde rovněž ke ztížení možnosti krádeže věcí umístěných na pozemcích žalobců. Veřejný zájem na provedení záměru lze dle původních žalobců spatřovat i v zájmu ochrany veřejného zdraví, když realizací přípojek se zlepší limitovaná možnost ochrany a údržby pozemků, které zarůstají plevellem a náletovými dřevinami, v důsledku čehož dochází k šíření alergenů na okolní pozemky. Zřízení vodovodní a kanalizační přípojky pak povede ke zlepšení hygieny osob při jejich pobytu na předmětných pozemcích.

7. Původní žalobci dále upozorňovali, že napadené rozhodnutí je zcela v rozporu s rozhodovací praxí orgánů ochrany přírody a krajiny. Uvedené lze dle žalobců dokumentovat na příkladu jiných záměrů v dané lokalitě, např. rekonstrukci a navýšení vodovodního řadu u Obchodního centra Nisa, která probíhala koncem roku 2018 za použití těžké stavební techniky, výměně transformátoru na pozemku p. č. X v průběhu roku 2018, výstavbě garáže na pozemku p. č. X v k. ú. X u X, tj. protějšího sousedního pozemku u stejné silnice, u které je plánován předmětný záměr, stavební činnost na p. č. X v k. ú. X u X nebo rekonstrukce silnice a položení asfaltu u pozemků žalobců za použití nákladních aut a finišerů v říjnu 2019. U žádného z uvedených záměrů nebyla nutná žádost

o výjimku, případně požadavek předložit hodnocení ve smyslu § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. K této žalobní námitce žalobce navrhoval doplnit dokazování sdělením Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 5. 2020. Za ještě markantnější případ nestejného postupu v řízení o výjimce ze strany správního orgánu I. stupně žalobce považoval udělení výjimky komerčnímu developerovi pro obří záměr výstavby nové čtvrti „Nový Perštýn“ v k. ú. Liberec s 25 nadzemními budovami různé plochy i výšky pro 1 000 osob. Ani u tohoto záměru správní orgán I. stupně nepožadoval doložit hodnocení dle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny a spokojil se pouze se stručným posudkem X. Přitom realizací záměru „Nový Perštýn“ dojde podle posudku k úplnému a trvalému zániku biotopů stovek zvláště chráněných živočichů (ještěrek, potápek, ropuch a zejména čolků), jejichž výskyt v dané lokalitě je na rozdíl od pozemků žalobce řádně prokázáný a nezpochybnitelný. Původní žalobci rovněž upozornili na rozhodnutí správního orgánů prvního stupně ze dne 13. 4. 2015, které se týkalo pozemků nacházejících se cca 800 m od jejich pozemků. Zde správní orgán prvního stupně udělil společnosti Havos s.r.o. výjimku pro přírodu mnohem více zatěžující záměr, a to „Výrobní a skladovací haly“ o rozloze cca 2 500 m² na „zelené louce“ o rozměrech více jak 7 000 m². Žádost společnosti X ze dne 27. 2. 2015 přitom postrádala jakékoliv bližší odůvodnění.

8. Závěrem žalobci konstatovali, že rozhodnutí je diskriminační a v rozporu se zásadou proporcionality. K těmto námitkám se správní orgán I. stupně ani žalovaný relevantně nevyjádřili. Pokud jde o diskriminační postup, původní žalobci odkázali na seznam všech řízení o povolení výjimky v období 2016 - 2018, kdy správní orgán I. stupně vedl celkem 239 řízení o výjimkách dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a z toho neudělil pouze dvě, z toho jednu otci původních žalobců na záměr autobazaru. Dalším markantním příkladem diskriminace je i postup správního orgánu I. stupně v případě pravomocného územního souhlasu vydaného stavebníkovi ČEZ Distribuce a.s. Uvedený záměr se týkal výstavby elektrické přípojky ČEZ Distribuce a.s. na hranici pozemků žalobců (tj. v místě, kde je plánovaná i druhá část elektrické přípojky ve vlastnictví žalobců). Na výstavbu elektrické přípojky obdržel stavebník v rámci souhrnného stanoviska od Magistrátu města Liberec - odbor životního prostředí souhlas se záměrem. Výstavba elektrické přípojky správnímu orgánu I. stupně nevadila do té doby, než zjistil, že záměr přípojky se týká otce původních žalobců. Od tohoto okamžiku se snažil nezákonně záměr ČEZ Distribuce zablokovat s odůvodněním, že pro výstavbu elektrické přípojky je nutno získat výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, kterou však nelze stavebníkovi udělit z důvodu zamítnutí výjimky pro projekt autobazaru. V této věci správní orgán prvního stupně vydal celkem čtyři rozhodnutí, která byla nadřízeným orgánem Ministerstvem pro místní rozvoj zrušena pro jejich nezákonnost. Žalobce navrhoval provést důkaz územním souhlasem ze dne 9. 3. 2018 uděleným společnosti ČEZ Distribuce a.s. vyjádřením stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2018 v řízení o přezkumu územního souhlasu.
9. I pokud by správní orgán I. stupně a žalovaný došli k závěru, že záměr na kraji silnice může mít negativní dopady na zvláště chráněné druhy živočichů, pak měli v souladu s kritériem nezbytnosti a přiměřenosti v užším slova smyslu posoudit, zda údajný negativní vliv bude možné zcela či z podstatné části eliminovat přijetím konkrétních kompenzačních opatření. Neudělení výjimky by bylo možné zvolit až jako krajní řešení, kdy neexistuje jiná varianta, což však není daný případ.
10. Ze všech uvedených důvodů původní žalobci navrhovali zrušení napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému

k dalšímu řízení.

11. V průběhu soudního řízení původní žalobci navrhli, aby na jejich místo do řízení vstoupil nabyvatel práva – společnost X., která souhlasila se vstupem do řízení. Žalobci současně doložili, že došlo k převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem uvedené společnosti. Tím byly splněny podmínky § 107a odst. 2 o. s. ř., krajský soud proto změnu v osobě žalobce usnesením ze dne 20. 5. 2021, č. j. 59A 40/2020 - 85, připustil.

II. Vyjádření žalovaného

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že předložený záměr přípojek obsahuje objekty SO 102 - napojení na komunikaci, SO 301 - vodovodní přípojka, SO 302 - přípojka splaškové kanalizace a SO 802 - oplocení. Z informací o jednotlivých objektech je zřejmé, že se jedná o přípravu pozemku k dalšímu využití. Ve vztahu k ochraně zvláště chráněných druhů je proto dle žalovaného nezbytné znát cílový záměr a jeho dopady na zvláště chráněné druhy, aby bylo jednoznačné, zda je možné záměr přípojek ve smyslu § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny povolit. Dle žalovaného byl postup správního orgánu I. stupně zcela v souladu s původními žalobci citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 47/2012. Správní orgán prvního stupně správně požadoval po otci původních žalobců doplnění cílového záměru včetně hodnocení jeho dopadu na zvláště chráněné druhy ve smyslu § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. Informace o cílovém záměru byla nakonec otcem původních žalobců doplněna, nicméně objekt cílového záměru, tj. objekt pro trvalé stání tří osobních vozidel v jižní části oploceného pozemku s nezbytným technickým zázemím, popsán podrobněji nebyl a v žádosti a v hodnocení nebyl ani jeho mapový zákres. Nebylo tak možné jednoznačně dovodit konkrétní rozsah a umístění cílového záměru na oploceném pozemku, což mělo negativní vliv na kvalitu posouzení dopadu cílového záměru na zvláště chráněné druhy v rámci provedeného hodnocení X. v září 2019. Absence identifikace rozsahu cílového záměru a absence identifikace zvláště chráněných druhů v hodnocení se promítá do jeho závěru, podle kterého nebyly shledány žádné vlivy záměru na zájmy chráněné. Žalovaný zdůraznil, že nebylo namístě ze strany správního orgánu I. stupně dovozovat umístění a rozsah parkovacích stání.
13. Dle žalovaného správní spis obsahuje dostatek důkazů o tom, že se na posuzovaných pozemcích zvláště chráněné druhy nacházejí. Jedná se zejména o údaje z náleзовé databáze ochrany přírody z let 2016 - 2019. Proti tomu nemohou obstát výsledky průzkumů X, protože průzkumy nebyly autorem hodnocení prováděny v souladu s doporučenými postupy. Z tohoto důvodu nelze výsledky těchto průzkumů považovat za relevantní důkazy o neexistenci zvláště chráněných druhů. Dle žalovaného je logické, že správní orgán I. stupně k hodnocení X s takovými nedostatky nepřihlédl jako ke stěžejnímu důkazu o neexistenci biotopu zvláště chráněných druhů a přiklonil se k existenci biotopu zvláště chráněných druhů vyplývající ze znalosti lokality a z nálezů zvláště chráněných druhů z let 2016 - 2019, které jsou doloženy v NDOP. Žalovaný dále upozornil, že údaje z NDOP jsou z let 2016 - 2019, stejně jako průzkumy X, z nichž X vychází ve svém aktuálním hodnocení podle § 67 zákona z roku 2019.
14. K námitce nesprávně posouzené otázky veřejného zájmu žalovaný vysvětlil, že bylo třeba komplexně posoudit jak dopady celkového záměru na zvláště chráněné druhy, tak míru veřejného zájmu celkového záměru. Záměr vybudování přípojek a oplocení je totiž jen počátečním stupněm k dosažení záměru cílového, takže v daném případě záměr vybudovat

přípojky a oplocení slouží k dosažení realizace záměru vybudování parkovacích míst pro tři osobní vozidla, i když dle vyjádření původních žalobců si na předmětných pozemcích možná vybudují něco jiného z výčtu přípustných staveb dle územního plánu, neboť mají za to, že to je pouze na jejich rozhodnutí. Původní žalobci tak vycházejí z předpokladu, že pokud by získali povolení k vybudování záměru přípojek, pak již by nemohli být omezováni v dalších stavebních činnostech. Dle žalovaného pokud nelze shledat převahu veřejného zájmu cílového záměru nad veřejným zájmem ochrany přírody, nelze shledat ani převahu veřejného zájmu vybudování přípojek a oplocení nad veřejným zájmem ochrany přírody. Pokud by tomu tak nebylo, obrana proti tzv. „salámové metodě“ by byla nemožná. K posouzení jednotlivých veřejných zájmů záměru deklarovaných otcem původních žalobců v žádosti o udělení výjimky žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

15. K tvrzení, že napadené rozhodnutí je v rozporu s rozhodovací praxí orgánů ochrany přírody, žalovaný konstatoval, že uváděné případy nejsou obdobné případy rozhodovací praxe správního orgánu I. stupně, a to ani povahou záměru, ani povahou jiného veřejného zájmu, v případě výstavby záměru Nový Perštýn se jednalo o polyfunkční celek 25 budov s byty pro 1 000 osob v silně urbanizované části města na místě, kde byly v rámci předchozího nedokončeného projektu provedeny rozsáhlé zemní práce s následným vznikem vodní plochy. Správní orgán prvního stupně zde proto shledal převahu jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody. V případě záměru X nebyl předmětem výjimky žádný druh čolka a z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že podmínky pro existenci zvláště chráněných druhů budou na pozemku zachovány, protože nebude degradován celý pozemek. I další uvedené případy nelze považovat za případy obdobné s případem řešeným v předmětném řízení. Zpravidla se jedná o případy, kdy na části dotčených pozemků zůstanou zachovány podmínky pro existenci zvláště chráněných druhů, což v projednávaném případě není splněno.
16. Dle žalovaného také počet udělených kladných výjimek v letech 2016 - 2018 ke dvěma záporným výjimkám nemůže sám o sobě dokazovat diskriminační postup správních orgánů. I přes stupňování nevybíravého napadání správních orgánů ze strany původních žalobců, byl podle žalovaného udržen objektivní pohled na stav věci. Ze všech výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III. Zjištění ze správního spisu

17. Správní orgán I. stupně obdržel dne 20. 12. 2018 žádost otce původních žalobců o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů. V kategorii silně ohrožených jmenovitě pro čolka horského, čolka obecného, čolka velkého a modráška bahenního. Správní orgán I. stupně dopisem ze dne 30. 1. 2019 oznámil známým účastníkům zahájení správního řízení o udělení výjimky pro záměr „Přípojky IS, oplocení, včetně napojení na komunikaci na pozemcích p. č. X, X, X, X, X v k. ú. X u X“. Zároveň správní orgán I. stupně usnesením řízení přerušil a vyzval žadatele k odstranění nedostatků žádosti, konkrétně k doložení cílového záměru a k doložení hodnocení záměru podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny pro předložený záměr i záměr cílový. Proti tomuto usnesení se žadatel odvolal. Žalovaný dne 16. 4. 2019 odvolání žadatele zamítl a usnesení správního orgánu I. stupně potvrdil. Dne 25. 6. 2019 obdržel správní orgán I. stupně doplnění žádosti a rozšíření žádosti o další chráněné druhy živočichů, konkrétně o užovku obojkovou a mravence. Následně správní orgán I. stupně žadateli sdělil, že doplnění neobsahuje požadované hodnocení podle § 67 zákona o

ochraně přírody a krajiny v celém rozsahu. Dne 15. 7. 2019 správní orgán I. stupně obdržel druhé doplnění žádosti. Dopisem ze dne 18. 9. 2019 správní orgán I. stupně žadatele upozornil, že ani druhé doplnění neobsahuje požadované hodnocení cílového záměru. Dne 24. 9. 2019 správní orgán I. stupně obdržel třetí doplnění žádosti, jehož součástí byl dokument vypracovaný X „Přípojky k IS, napojení na komunikaci a oplocení pozemků p. č. X, X, X a X v k. ú. X u X, biologické průzkumy a hodnocení dle zákona č. 114/1995 Sb.“ s hodnocením cílového záměru „Vybudování zařízení pro dlouhodobé parkování tří osobních automobilů v jižní části oploceného pozemku s nezbytným technickým zázemím“. Po tomto doplnění žádosti pokračoval správní orgán I. stupně v řízení. Usnesením ze dne 30. 9. 2019 zastavil řízení o žádosti týkající se mravence (*Formica rufa*) pro zjevnou bezpředmětnost. Přípisem ze dne 2. 10. 2019 dále správní orgán I. stupně oznámil žadateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. S podklady se žadatel seznámil osobně dne 14. 10. 2019 bez vyjádření k věci.

18. Dne 19. 11. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým požadovanou výjimku neudělil. Správní orgán I. stupně konstatoval, že pozemky p. č. X, X, X, X, X v k. ú. X u X představují v současnosti nezastavěnou travnatou plochu s mokřadními společenstvy a s periodicky vysychající tůň ve střední části pozemku. Toto území je ze tří stran ohraničeno komunikacemi, ze západní strany pozemek navazuje na zahrady a na jižní straně přes ulici X (slepá ulice pro rezidenty) rovněž na zahrady, které sousedí s loukami a pastvinami, jimiž protéká Plátenický potok s přilehlými mokřadními biotopy a břehovými porosty. Záměrem žadatele je stavba „Přípojky IS, oplocení včetně napojení na komunikaci na pozemcích p. č. X, X, X, X, X v k. ú. X u X“. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že cílový záměr nebyl v prvotní žádosti nijak specifikován. Popis cílového záměru, tj. zařízení pro dlouhodobé parkování tří osobních automobilů v jižní části oploceného pozemku obsahuje žadatelem doložené hodnocení X ze září 2019. Velikost ani přesné umístění (zákresem do parcel) parkovací plochy není uvedeno a ani jej nelze vyčíst z jiných přiložených dokumentů žádosti. Jak vyplývá z hodnocení, součástí celého posuzovaného a hodnoceného záměru má být zřízení vjezdu pro osobní automobily, oplocení pozemku pro ochranu uloženého majetku s tím, že v každém rohu oplocení bude instalována infrazávora elektronického zabezpečovacího systému napojeného na PCO, dále přípojka na elektřinu pro provoz elektronického zabezpečovacího systému, údržbu zaparkovaných vozidel a mobilní osvětlení, dále přípojka na vodovodní systém na vodu pro mytí interiéru vozidel a osobní hygienu (volně stojící umyvadlo připojené ke konstrukci již přistaveného lodního kontejneru) a přípojka na kanalizaci fungující pro odvod odpadní vody z volně stojícího umyvadla. Správní orgán I. stupně zdůraznil, že dotčené pozemky jsou evidovaným biotopem zvláště chráněných druhů živočichů, a je tak relevantní vést řízení dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Správní orgán I. stupně toto tvrzení opřel o znalost lokality vyplývající z předchozího správního řízení ve věci udělení výjimky pro záměr stavby autobazaru k žádosti stejného žadatele a dále o údaje z NDOP. V průběhu řízení pak nebylo, vyjma mravenců rodu *Formica*, jednoznačně a beze vší pochybnosti prokázáno, že by uvedené pozemky již nebyly biotopem ve výroku rozhodnutí vyjmenovaných zvláště chráněných druhů. Nebylo proto možné vyhovět požadavku žadatele a řízení pro předložený záměr jako bezpředmětné zastavit. Lokalitu v letech 2016 - 2019 prověřovaly čtyři subjekty, a to správní orgán I. stupně, AOPK, X a X. Tři subjekty (správní orgán I. stupně, AOPK a X) došly ke shodnému závěru, že vyjmenované chráněné druhy na lokalitě žijí a ta je jejich biotopem. Posudky z let 2017 a 2018 X pro záměr stavby

autobazaru, na které se odvolává i předložené hodnocení, pak tyto závěry nevyvrací, neboť konstatuje, že X chráněné druhy na lokalitě nenalezl, což však automaticky neznamená, že lokalita jejich biotopem není. To vše za situace, kdy ze strany X nebyla při těchto průzkumech dodržena obecně uznávaná metodika k průzkumu výše uvedených skupin živočichů. Pokud jde o nálezy z NDOP hodnocení dle správního orgánu I. stupně zjevně pracuje jen s daty z let 2016 až 2017, které používal X pro hodnocení původního záměru žadatele na lokalitě (stavba autobazaru). Navíc nepolemizuje s jejich obsahem, tj. zda na lokalitě v době zápisu nálezů byly podmínky pro existenci daných druhů, ale zpochybňuje jejich nálezce a jejich možnost dostat se na dotčenou lokalitu, a z tohoto důvodu věrohodnost těchto zápisů do NDOP. V hodnocení nejsou vůbec zmiňovány a hodnoceny nové nálezy zvláště chráněných druhů z okolí z let 2018 a 2019 mající přímou vazbu na předmětnou lokalitu. I proto nelze hodnocení považovat za podklad, na základě kterého by mohl správní orgán I. stupně dospět k závěru, že záměrem žadatele dotčené pozemky nejsou biotopem žádného zvláště chráněného druhu a chráněné zájmy tak nebudou dotčeny. Ve vztahu k obojživelníkům tak správní orgán I. stupně uzavřel, že má stále za to, že se v lokalitě nachází biotop zvláště chráněných druhů obojživelníků, a to čolka velkého, čolka horského a čolka obecného. Jedinci uvedených obojživelníků zde byli prokazatelně nalezeni v roce 2017, v roce 2018 a 2019 nebyl jiným subjektům než X umožněn přístup na pozemek. Vzhledem k dlouhověkosti čolků je možné trvání biotopů, dokonce i osídlení lokality, a to i při výpadku jedné nebo dvou reprodukčních sezon. V případě modráška bahenního správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že situace je stejná, jako byla v roce 2017, resp. 2018. Pro určení biotopu modráška bahenního je rozhodná přítomnost krvavce totenu a ten byl v roce 2018 i v roce 2019 na pozemcích žadatele dle hodnocení potvrzen a to kvetoucí a vitální. Pro určení biotopu modráška bahenního pak není nutné prokazovat zároveň i existenci mravenišť mravence rodu *Myrmica*. V případě užovky obojkové lze dle správního orgánu I. stupně konstatovat, že zcela nedostatečně provedený biologický průzkum v roce 2019 nemohl objektivně vyvrátit, že uvedené pozemky již nejsou biotopem tohoto zvláště chráněného druhu. Užovka obojková využívala danou lokalitu jako zdroj potravy a pokud zde budou přítomni obojživelníci jako potrava pro užovku, lze oprávněně předpokládat i její přítomnost. Proto je relevantní vést druhovou výjimku i pro tento druh, byť pro vedení řízení jsou významnější obojživelníci, především evropsky chráněny čolka velká. Ochrana biotopu čolka velkého se jeví jako zcela zásadní a závažné ohrožení tohoto biotopu bylo rozhodující pro nepovolání výjimky. Předložený stavební záměr správní orgán I. stupně vyhodnotil jako záměr závažný, který ve svém důsledku může vést k ohrožení a poškození biotopu zvláště chráněných druhů, především evropsky chráněného čolka velkého, jehož trvalou přítomnost na lokalitě lze dovodit z nálezů jedinců na okolních plochách v roce 2018 a 2019. Předpokládaný záměr pak musí být posuzován jako celek, tj. jako jeden stavební záměr dělený na několik dílčích stavebních objektů a pro rozhodnutí ve věci je tedy lhostejno, že by některý stavební objekt bylo možné z hlediska dotčení zvláště chráněných druhů považovat za nekonfliktní (např. přípojka O2). Správní orgán I. stupně se dále zabýval tím, jak budou realizací a provozem předloženého záměru žadatele zvláště chráněné druhy dotčeny a dospěl k závěru, že by byl závažně dotčen a pozměněn stav na lokalitě, neboť nelze vyloučit narušení vodního režimu na lokalitě s přímým vlivem na plochy sloužící pro rozmnožování čolků i plochy s výskytem krvavce totenu, nelze vyloučit rušení, zraňování či usmrcování jedinců obojživelníků v průběhu stavby záměru i následným provozem parkoviště a současně dojde záměrem k trvalému znehodnocení části biotopu zvláště chráněných druhů, byť

minoritní. Žadatelem deklarovaný veřejný zájem na naplnění zadání daného platným územním plánem Statutárního města Liberec, zájem na ochraně volně žijících živočichů, zájem prevence škod na majetku a zájem ochrany veřejného zdraví správní orgán I. stupně nenalezl. Uvedl, že veřejný zájem deklarovaný žalobcem buď nemá oporu ve spisové dokumentaci, nebo se jedná o tvrzení spekulativní. Správní orgán I. stupně neshledal ani, že by záměr byl v zájmu ochrany přírody. Splněním dalších podmínek podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny se proto nezabýval.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žadatel odvolal a své odvolání opakovaně doplňoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že konkretizace cílového záměru strohým popisem „Vybudování zařízení pro dlouhodobé parkování tří osobních automobilů v jižní části oploceného pozemku s nezbytným technickým zázemím“, bez jakéhokoli zákresu a podrobnějšího popisu, není pro vyhodnocení vlivu tohoto záměru na zvláště chráněné druhy dostatečně vypovídající, protože není zřejmé, jestli po realizaci cílového záměru budou nadále na oploceném pozemku zachovány podmínky pro existenci zvláště chráněných druhů. Žalovaný uznal argumenty správního orgánu I. stupně, že pokud nebyly průzkumy autorem biologického hodnocení prováděny v souladu s doporučenými postupy, pak nelze závěry těchto průzkumů považovat za relevantní důkazy o neexistenci zvláště chráněných druhů. Dle žalovaného je proto logické, že se správní orgán I. stupně přiklonil k existenci biotopu zvláště chráněných druhů, vyplývajících ze znalosti lokality a z nálezů zvláště chráněných druhů z let 2016 - 2019, které jsou doloženy v NDOP. Početnost nálezů z let 2016 a 2017 svědčí o výjimečnosti lokality kvůli její vysoké kvalitě pro život a rozmnožování. Dle žalovaného byl skutkový stav zjištěn dostatečně, v rozsahu, který odpovídá okolnostem daného případu. Pokud jde o biologické hodnocení vypracované X žalovaný konstatoval, že část týkající se hodnocení cílového záměru považuje za nedostatečnou, neboť chybí zákres v mapě a není tak zřejmý plošný rozsah ani přesné umístění, ani technické řešení cílového záměru. Žalovaný biologickému hodnocení dále vyčítal, že z něj nevyplývá, kdo vlastně průzkumy prováděl, zda to byl autor hodnocení, který zde vystupoval jako odborná autorizovaná osoba, nebo zda to byl sám odvolatel. Dle žalovaného je jisté možné v hodnocení využívat i cizí data, ale v takovém případě by měl být minimálně uveden jejich zdroj, což mimo jiné umožňuje posouzení odbornosti zdroje a validity těchto dat. Tyto skutečnosti dle žalovaného vedou k pochybnostem o věrohodnosti předloženého biologického hodnocení. Vyvolaná pochybnost je umocněna i další nesrovnalostí hodnocení, kdy je tvrzeno autorem hodnocení, že v den průzkumu obojživelníků, tj. dne 10. 4. 2019, byl plošný rozsah tůní velmi redukován, jednalo se o jednotlivé tůňky, proto nebylo možné použít metodu průzkumu prolovu podběrákem. Přitom na fotografii ze dne 8. 4. 2019, na kterou je uveden odkaz v tabulce na straně 15 hodnocení, je zřejmé zavodnění jedné velké tůně na velké ploše, což je v zásadním rozporu s popisem uvedeným v hodnocení a je velmi nepravděpodobné, že od 8. do 10. 4. 2019 došlo k tak významné změně stavu vodní hladiny v tůních. Další pochybnosti o odbornosti a objektivitě hodnocení žalovaného vyvolává přístup autora hodnocení, když z NDOP uvádí pouze část nálezu zvláště chráněných druhů, a tyto nálezy neuznává zejména z důvodu, že lokalita byla oplocena. Nedostatek hodnocení je žalovaným spatřován i ve skutečnosti, že hodnocení neobsahuje údaje o provedených konzultacích o stavu přírody a krajiny v dotčeném území s odbornými osobami s uvedením osoby konzultanta, rozsahu konzultace a závěrů konzultací, jak ukládá § 7 písm. c) bod 4 vyhlášky č. 142/2018 Sb. Pokud jde o dlouhodobé průzkumy autora hodnocení, žalovaný uvedl, že obdobné pochybnosti o

kvalitě prováděných průzkumů v minulosti vznesly správní orgány i v předešlém správním řízení ve věci záměru výstavby autobazaru. V otázce veřejného zájmu na souladu se schváleným územním plánem považoval žalovaný za zásadní, na základě čeho byla v územním plánu plocha změny využití vymezena. V případě, že by byla tato zastavitelná plocha vymezena na základě vyhodnocení potřeb rozvoje takových ploch, šlo by podle žalovaného u záměru, který je umístěn na takto vymezených zastavitelných plochách, veřejný zájem na souladu s územním plánem dohledat. Takový veřejný zájem lze dle žalovaného dohledat v případě udělené výjimky Krajským úřadem Jihomoravského kraje, který udělil výjimku pro obytný soubor Sadová pro cca 200 bytových jednotek. Dle žalovaného však nelze dohledat veřejný zájem na souladu s územním plánem u zastavitelné plochy, která byla v územním plánu vymezena na základě žádosti vlastníka pozemku bez doložení vyhodnocení potřeb pro rozvoj takových ploch. To je právě případ posuzovaného záměru, který je umístěn na plochu, která byla vymezena jako plochy smíšené, ostatní (služby, obchod a drobná výroba - SS) pouze na základě žádosti vlastníka pozemků v rámci 29. B změny územního plánu Liberec. I kdyby byl ale záměr realizován v souladu s územním plánem, nemusí vytvářet odpovídající veřejný zájem, spíše by jej bylo možné označit za zájem soukromý, případně kolektivní. V posuzovaném případě je sice záměr umístěn na ploše vymezené platným územním plánem, ten ale také jako limit využití území uvádí, že v lokalitě je možný výskyt mokřadní fauny a flory a zvláště chráněných druhů živočichů. Dále uvádí, že možný výskyt zvláště chráněných druhů živočichů v lokalitě bude předmětem stanoviska příslušného orgánu ochrany přírody v dalších stupních projektové přípravy. Tvrzení o veřejném zájmu cílového záměru k ochraně volně žijících živočichů, konkrétně zvláště chráněných druhů, veřejný zájem spatřovaný v zájmu prevence škod na majetku a v zájmu ochrany veřejného zdraví posoudil žalovaný jako tvrzení ryze účelová. Žalovaný také zdůraznil, že pokud by bylo přistoupeno k poměření veřejných zájmů, bylo by dále nutné přihlídnout ke skutečnosti, že na straně veřejného zájmu ochrany přírody se jedná o významný biotop, jehož vysoká kvalita se v důsledku provedení negativních nedovolených zásahů v letech 2016 a 2017 snížila, avšak nezánikla. K předloženým listinám, které měly prokazovat rozpor prvostupňového rozhodnutí s rozhodovací praxí správního orgánu I. stupně žalovaný uvedl, že uvedené případy nejsou obdobné, a to ani povahou záměru, ani povahou jiného veřejného zájmu. Žalovaný připomněl, že povinnost předložit hodnocení podle § 67 zákon ochrany přírody a krajiny vyplývá ze znění zákona, který nabyl účinnosti 1. 1. 2018. V předchozí úpravě zákona povinnost stanovena nebyla, orgán ochrany přírody měl však možnost o takové povinnosti sám rozhodnout. K tvrzení o ekologické pasti žalovaný sdělil, že se jedná o lokalitu, kde tento mokřadní biotop funguje po mnoho let (v roce 2002 první zmínky, v roce 2009 zmíněno při změně územního plánu). Severní komunikace je sice dopravně vytížená, obdobně i komunikace při východu lokality, nicméně těmito směry se nenachází žádná součást přírody, které by předmětné zvláště chráněné obojživelníky mohly vyhledávat. Nelze tak uznat argument, že místní komunikace přilehlá ze tří stran pozemku žadatele o výjimku jsou významným negativním faktorem pro existenci biotopu. Biotop za existence těchto komunikací fungoval po mnoho let (budova Obchodní centrum Nisa bylo postaveno v roce 1999). Migrace je zejména směřována jižně, kde vede dopravně velmi málo vytížená komunikace, za kterou se nachází rozsáhlé louky a migrační koridor, Plátenický potok a východně, kde nevede žádná komunikace, ale sousedící zahrady. Argument, že se jedná o ekologickou past tak žalovaný odmítl jako nedůvodný. Žalovaný uzavřel, že správní orgán I. stupně při svém rozhodování vycházel

z relevantních podkladů, zhodnotil všechny skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, a vypořádal námitky vznesené žadatelem. Správní orgán I. stupně v řízení pochybil pouze, když rozhodl o nepovolení výjimky i pro cílový záměr, přestože ten nebyl předmětem žádosti. Tuto vadu žalovaný napravil změnou výroku napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, kterými je v duchu dispoziční zásady, již je správní soudnictví ovládáno, vázán.
21. Ve věci proběhlo dne 13. 10. 2021 ústní jednání, při něm žalobce i žalovaný setrvali na své právní argumentaci. Žalobce trval na provedení všech důkazů, které označil v žalobě, výslovně označil sdělení Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 5. 2020 a územní souhlas ze dne 9. 3. 2018 udělený společnosti ČEZ Distribuce a.s. Dále navrhoval doplnit dokazování o výsledch X a konstatování obsahu jiných žádostí o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalovaný navrhoval provést důkaz sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 27. 9. 2021 a související fotodokumentací poskytnutou panem X, který ve dnech 16. - 18. 9. 2021 našel v okolí posuzovaného oploceného pozemku žalobce juvenilní stádia 118 čolků velkých, 10 čolků obecných, 4 ropuch obecných a 1 užovky obojkové. Na zvážení soudu nechal provedení důkazu výsledkem pana X. Soud k doplnění dokazování nepřistoupil, neboť měl za to, že skutkový stav byl v posuzované věci zjištěn dostatečně a dalšího dokazování není třeba. Důkazy označené žalobcem v žalobě jsou z velké části součástí správního spisu, kterým soud dokazování neprovádí. Provádět další žalobcem označené důkazy, které součástí správního spisu nejsou, považoval soud pro posouzení důvodnosti žaloby za nadbytečné, jak bude vysvětleno níže. Důkazy označené žalovaným pak neprováděl proto, že posuzoval skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1 s. ř. s. a proto, že soudní řízení správní je řízením přezkumným a nikoliv nalézacím.
22. Žalobce nejprve namítal, že správní orgány nesprávně hodnotily cílový záměr, který nebyl předmětem řízení o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny.
23. Nejvyšší správní soud se přípustností povolování určitého záměru po částech ve své judikatuře opakovaně zabýval. Například v rozsudku ze dne 3. 1. 2019, č. j. 6 As 139/2017 - 73, Nejvyšší správní soud konstatoval: „O nepřípustnou salámovou metodu se jedná zejména tehdy, pokud etapizace výstavby umožní stavebníkovi vyhnout se určitým zákonným požadavkům či dosáhnout pro sebe příznivějšího výsledku (a například pro životní prostředí méně příznivého výsledku). V každém případě je vždy nutné v případě rozdělení stavby na jednotlivé etapy zohlednit jejich společnou existenci a společný dopad na zákonem chráněné zájmy. Je však třeba zároveň vzít v úvahu nutnou a logickou etapizaci výstavby, kdy zejména u rozsáhlejší výstavby zpravidla nebude z objektivních důvodů možné realizovat všechny stavby v časově blízké souvisejícím termínu. Je možné přihlídnout též k vzájemné podmíněnosti jednotlivých částí výstavby. Pokud by například nebylo možné očekávat rozumné využití první části bez částí navazujících nebo by byly všechny stavby podmíněny novým společným řešením dopravní obslužnosti, je třeba důsledně trvat na vyhodnocení společného vlivu všech etap již v první fázi výstavby. Naopak méně rigidně je možné posuzovat případy, kdy jednotlivé etapy výstavby mohou v území plnit svoji funkci zcela samostatně a ani ve vzájemném spojení nelze

očekávat výrazný negativní vliv na životní prostředí. Ani v takovém případě však není možné vyhnout se posuzování tzv. kumulativních a synergických vlivů, které může vyústit až v závěr, že navazující výstavba není s ohledem na kumulativní zátěž území přípustná.“

24. Ve vztahu k řízení o výjimce podle § 56 zákona o ochraně přírody potom Nejvyšší správní soud v rozsudku citovaném žalobcem i žalovaným ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012 - 38, konstatoval, že: *„v případě povolování výjimek podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny nemůže zpravidla způsobit skutečnost, že jsou dílčí úseky záměru posuzovány samostatně, nezákonnost takového postupu, a to právě vzhledem ke specifickému předmětu řízení o těchto výjimkách. Zásah jednotlivých úseků stavby do bioty a do zvláště chráněných druhů živočichů bývá na různých úsecích odlišný, a to z mnoha důvodů – na těchto úsecích bývá rozdílný charakter krajiny, různý výskyt zvláště chráněných území, apod. Každý z těchto úseků vyžaduje specifické posouzení pro možné povolení výjimky. V takovém případě není na újmu posuzovat tyto úseky z hlediska povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny odděleně.“* Dále konstatoval, že *„z povahy řízení o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny vyplývá, že zpravidla není nezákonný postup, kdy správní orgán rozhoduje o výjimkách pro dílčí úseky. V rámci těchto dílčích úseků jsou totiž vytipovány užší oblasti výskytu zvláště chráněných druhů živočichů a ty pak individuálně posuzovány.“* Na rozdíl od nyní posuzované věci, kdy se záměr realizace přípojek a oplocení a cílový záměr týkají stejného území, se tehdy Nejvyšší správní soud vyjadřoval k samostatnému posuzování dílčích úseků záměrů, tj. různých území. V rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 4 As 89/2019 - 68, Nejvyšší správní soud s odkazem na shora citovaný rozsudek dále vysvětlil, že ale mohou existovat situace, v nichž by takové dílčí povolování mohlo představovat nezákonný postup i v řízení o výjimce. Za takový případ označil např. situaci, kdy by došlo k účelovému rozdělení určitého biotopu, nebo pokud by bylo zřejmé, že určitou (a pro užívání ostatních částí nezbytnou) část záměru nelze z hlediska ochrany zvláště chráněných druhů živočichů povolit, a proto žadatel zjevně účelově žádá o vydání výjimky pro jinou („neproblematickou“) dílčí část záměru, aby se vyhnul posuzování té části, která z hlediska citovaného veřejného zájmu na ochraně zvláště chráněných druhů není akceptovatelná. Krajský soud je přesvědčen, že o obdobný případ jde i v posuzované věci, která se navíc týká stejného území. Soud souhlasí s žalovaným, že z informací o jednotlivých objektech záměru vyplývá, že se jedná o přípravu pozemku k dalšímu využití. Realizace přípojek a oplocení nemůže v území plnit svoji funkci samostatně. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, když považoval za nezbytné definovat cílový záměr a jeho očekávaný vliv na zvláště chráněné druhy živočichů. Pokud objekt cílového záměru, tj. objekt pro trvalé stání tří osobních vozidel v jižní části oploceného pozemku s nezbytným technickým zázemím nebyl popsán podrobněji, a v žádosti ani v hodnocení nebyl jeho mapový zakres, nebylo namístě ze strany správních orgánů dovozovat umístění a rozsah parkovacích stání. Správní orgán I. stupně nepochybil, když absentující konkrétní informace o rozsahu cílového záměru a jeho dopadu na dotčené zvláště chráněné druhy posoudil v rámci předběžné opatrnosti tak, aby nebylo pochyb, že veřejný zájem na ochranu zvláště chráněných druhů bude zajištěn. V této souvislosti krajský soud připomíná, že se v řešeném případě nejedná o stavbu posuzovanou v procesu EIA, ale podléhá územnímu řízení, ke kterému je nezbytná výjimka podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Krajský soud proto souhlasí s žalovaným, že bylo třeba hodnotit dopady na zvláště chráněné druhy komplexně, tj. vliv záměru realizace přípojek a oplocení včetně vlivu cílového záměru.
25. Současně ale žalovaný postupoval správně, když z výroku prvostupňového rozhodnutí

vypustil text: ... a pro navazující cílový záměr, kterým je „Vybudování zařízení pro dlouhodobé parkování tří osobních automobilů v jižní části oploceného pozemku“, neboť se jedná o řízení na žádost, podle které bylo žádáno pouze o výjimku pro záměr realizace přípojek a oplocení. O výjimku pro cílový záměr žádáno nebylo.

26. Stěžejní žalobní námitkou je však otázka prokázání výskytu zvláště chráněných druhů živočichů na posuzovaných pozemcích. Touto otázkou se jak správní orgán I. stupně tak žalovaný podrobně zabývali a soud se s jejich závěry ztotožnil. Krajský soud odkazuje zejména na str. 8, 9 a 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Pokud nebyly průzkumy X. (autorem hodnocení) prováděny v souladu s doporučenými postupy, pak nelze závěry těchto průzkumů považovat za relevantní důkazy o neexistenci zvláště chráněných druhů. V podrobnostech soud odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, konkrétně str. 10 a 11. S tvrzením, že lokalita je tzv. ekologickou pastí, se v napadeném rozhodnutí na str. 15 a 16 žalovaný také zcela jasně a srozumitelně vypořádal. Zdůraznil především, že biotop zde funguje mnoho let, když k silné urbanizaci lokality došlo již v letech 1998 - 1999. Přesto počet nálezů z let 2016 a 2017 svědčí o výjimečnosti lokality. Je skutečně s podivem, že autor hodnocení své aktuální průzkumy obojživelníků prováděl v roce 2019 v době jarní migrace na rozmnožiště v jednom dnu, a to pouhým pozorováním. Žalovaným popsané principy zjištění výskytu obojživelníků jsou přitom postaveny na tezi, že vyloučit výskyt těchto zvířat je možné pouze tehdy, pokud bude negativní výsledek všech použitých metod zjišťování výskytu těchto zvířat (vizuální metody, použití zemních pastí, prolovy vodních ploch apod.) ve všech vývojových stádiích, v různých termínech, v dostatečném časovém úseku. Stálá přítomnost evropsky chráněného čolka velkého na lokalitě navíc vyplývá z nálezů jedinců na okolních plochách v roce 2018 - 2019 zanesených v NDOP a ochrana biotopu čolka velkého byla posouzena jako zásadní pro neudělení výjimky. K těmto nálezům se X ve svém hodnocení vůbec nevyjadřuje. Pokud zpochybňuje starší nálezy, pak argumentuje zejména tím, že posuzovaná lokalita byla oplocena. Tento přístup dle krajského soudu oprávněně vzbudil ve správních orgánech pochybnosti o odbornosti a objektivitě hodnocení. Žalobce v žalobě dále tvrdil, že skutečnost, že se živočichové na předmětných pozemcích nevyskytují, plyne též z nové aktualizace hodnocení autorizované osoby z roku 2020. Žádnou takovou písemnost však soud ve správním spise nenalezl a žalobce ji blíže nijak nespecifikoval. Výsledek x ani x soud neprováděl, protože X, se k otázce výskytu zvláště chráněných druhů na posuzovaných pozemcích vyjadřoval v hodnocení, které zpracoval pro původního žalobce v září 2019, které dle názoru krajského soudu správní orgány přesvědčivě zpochybnil. Soud nemá za to, že by výsledek X či X mohl pro řešenou věc přinést něco nového.
27. Dle krajského soudu byla žalovaným správně hodnocena i data z NDOP. NDOP je oficiálním koncepčním a metodickým nástrojem resortu životního prostředí v oblasti ochrany přírody a krajiny. K této aplikaci mohou přistupovat nejen zaměstnanci AOPK, ale na základě přidělených práv i externí subjekty. Data o nálezech zvláště chráněných druhů jsou postupně validována, případně opravována odbornými pracovníky AOPK na regionální i celostátní úrovni. Data jsou využívána veřejnou správou při zajišťování druhové i územní ochrany. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné nálezy byly do NDOP vloženy odbornými (pověřenými) pracovníky a byly validovány, nemá ani krajský soud důvod pochybovat o jejich správnosti. Žalovaný zdůraznil, že lokalitu v letech 2016 - 2019 prověřovaly čtyři subjekty: správní orgán I. stupně, AOPK, X a X. Tři subjekty (správní orgán I. stupně, AOPK a X) došly ke stejnému závěru, že vyjmenované chráněné druhy na lokalitě žijí a ta je jejich biotopem. Nálezy zvláště chráněných druhů zjištěné správním

orgánem I. stupně, AOPK i X jsou zaznamenány v NDOP, údaje z NDOP jsou pak vytištěny a vloženy do spisu. Není tedy pravdou, že by podklady, z nichž správní orgány vycházely, nebyly součástí správního spisu a žalobce neměl možnost se k nim vyjádřit. Ve správním spise na č. l. 19 je také založen přípis ze dne 2. 10. 2019, jímž správní orgán I. stupně oznámil žadateli možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Dle doručanky žadatel uvedený přípis osobně převzal dne 7. 10. 2019. Na č. l. 35 je pak založen zápis ze dne 14. 10. 2019 o seznámení se s obsahem spisu podepsané žadatelem. Námitka, že žadateli nebylo umožněno seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, je tak obsahem správního spisu spolehlivě vyvrácena.

28. Jen pro úplnost soud dodává, že pokud se správní orgán I. stupně odvolával také na znalost posuzované lokality, nemohla být tato skutečnost pro žalobce nijak překvapivá, protože otázka výskytu zvláště chráněných druhů na pozemcích žalobce byla klíčová již v řízení, v němž otec původních žalobců žádal o výjimku dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny (žádost ze dne 16. 11. 2016) na záměr výstavby autobazaru a správní orgán I. stupně tedy již lokalitu v minulosti posuzoval. Nelze proto tvrdit, že by účastníci řízení nemohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci předchozích zjištění správního orgánu I. stupně rozumně předpokládat. Původní žalobci ostatně se zjištěními správního orgánu I. stupně ohledně výskytu zvláště chráněných druhů na posuzovaných pozemcích mohutně polemizovali, a to jak v průběhu správního řízení, tak nyní v žalobě proti napadenému rozhodnutí.
29. K námitce, že správní orgány nepřihlédly k hodnocení X, v němž je uvedeno, že práce na jednotlivých stavebních objektech se nedotknou žádných objektů, které jsou předmětem ochrany ve smyslu vyhlášky č. 395/1992 Sb., je třeba konstatovat, že k takovému závěru správní orgány nepřihlédly z důvodu, že tento závěr je založen na tom, že X. výskyt zvláště chráněných druhů na posuzovaných pozemcích nezjistil.
30. Pokud žalobce namítá, že závěry správních orgánů ohledně jiného záměru (autobazaru) nebyly v plném rozsahu automaticky přenositelné na záměr přípojek, je třeba uvést, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani z napadeného rozhodnutí rozhodně nevyplývá, že by tak správní orgány učinily. Závěry správních orgánů se naprosto jednoznačně vztahují k realizaci záměru přípojek a oplocení, přičemž dopad na zvláště chráněné druhy posuzují komplexně, tj. vliv realizace záměru přípojek a oplocení včetně záměru cílového. Žalobce tvrdí, že i podle posudku Mgr. Pudila byl kapacitně mnohem větší záměr autobazaru při splnění kompenzačních opatření realizovatelný. K tomu je nutné uvést, že otec původních žalobců sám od tohoto posudku, který přiložil k předchozí žádosti o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny a který přítomnost obojživelníků na posuzované lokalitě jednoznačně potvrdil, ustoupil. V nyní posuzované věci trval na závěrech v září 2019 zpracovaného hodnocení X, podle kterého se vyjmenované druhy zvláště chráněných živočichů na posuzovaných pozemcích nevyskytují, a které žádné kompenzační opatření nenavrhuje. Podle § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny je součástí hodnocení návrh opatření k vyloučení nebo alespoň zmírnění negativního vlivu na obecně nebo zvláště chráněné části přírody, nebo návrh náhradních opatření. Uvažovat o kompenzačních opatřeních, která nejsou navrhována, navíc za situace, kdy nebyl shledán veřejný zájem na realizaci posuzovaného záměru (viz níže), je dle krajského soudu bezpředmětné. Soud proto nedoplňoval dokazování posudkem X, posudky a hodnocením X a vyjádřením X k záměru výstavby autobazaru.

31. Dále se soud zabýval námitkou nesprávného posouzení tvrzeného veřejného zájmu na realizaci předmětného záměru.
32. Pojem „veřejný zájem“ není zákonem nikterak definován, což beze sporu klade na správní orgán vyšší nároky na jeho uchopení. Co je takovým veřejným zájmem, lze v praxi vysledovat zejména z politických a zákonodárných aktů legitimních orgánů, z politického diskursu, veřejného diskursu k nejrůznějším odborným otázkám aj. Judikatura dovodila, že veřejným zájmem je, *„jestliže je zájem celé společnosti nebo podstatné části společnosti (veřejnosti) a směřuje k všeobecnému blahu a dobru.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2017, č. j. 2 As 207/2016-46).
33. Úkolem správních orgánů je konkretizovat obecně formulované veřejné zájmy, jež jsou v legislativě jednotlivě definovány. Ústavní soud k otázce definování veřejného zájmu ve správním řízení uvedl, že *„veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů, po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování ...“* (náleze ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04).
34. Požadavek na konkretizaci jiného veřejného zájmu se podle § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny o to důsledněji uplatní ve vztahu k zásahům u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, což je v posuzované věci u dvou zvláště chráněných druhů (čolka velkého a modráška bahenního) splněno. U nich lze výjimku povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 2, a současně neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.
35. Tedy pouze v případě, že správní orgán shledá existenci veřejného zájmu, lze posoudit, zda tento zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody a zda jsou splněny i další podmínky v podobě neexistence jiného uspokojivého řešení a udržení populace daného druhu v příznivém stavu z hlediska ochrany. Následně na základě posouzení těchto podmínek správní orgán v rámci svého správního uvážení vyjádřeného v předmětném paragrafu dikcí *„může... povolit“* rozhodne, zda v daném případě výjimku povolí či nepovolí.
36. Žadatel dovodil veřejný zájem na 1) naplnění zadání daného platným územním plánem Statutárního města Liberce, kterým jsou předmětné pozemky určeny k zástavbě, 2) ochraně volně žijících živočichů, 3) prevenci škod na majetku a 4) ochraně veřejného zdraví.
37. Soulad záměru s platným územním plánem je však pouze jedním z předpokladů jeho budoucí realizace, ale nelze z něj dovodit veřejný zájem, který se posuzuje až s ohledem na konkrétní záměr, jeho dopady na lokální podmínky území a potřeby obyvatelstva, přičemž tento veřejný zájem musí převažovat nad zájmy ochrany přírody. Územně plánovací dokumentace může předpokládat umístění určitých typů staveb v uvažovaném území, avšak před zahájením územního řízení není známo, zda konkrétní realizaci dojde k dotčení chráněných zájmů a případně v jaké míře. Územní plánování řeší využití území a zásady jeho uspořádání, jeho cílem je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území. Soulad záměru s územně plánovací dokumentací je nutný, neboť pokud záměr není v souladu s územně plánovací dokumentací, stavební úřad v územním řízení žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne [viz § 90 odst. 1 písm. a) a § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu]. Z územně plánovací dokumentace však dopředu nelze dovozovat veřejný zájem ve smyslu § 56 odst. 1 zákona

o ochraně přírody a krajiny, neboť neobsahuje povědomí o vlivech konkrétních projektů na zákonem chráněné zájmy. Opačný výklad by vedl k absurdním závěrům, neboť pokud by k vyvození veřejného zájmu stačil soulad záměru s plánovací dokumentací, byl by požadavek na jakékoliv posuzování veřejného zájmu zcela zbytečný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2020, č. j. 8 As 63/2018 - 112).

38. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že veřejný zájem (§ 56 zákona o ochraně přírody a krajiny) musí být výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být přesvědčivě odlišen od zájmu soukromého či kolektivního. Krajský soud je přesvědčen, že o takový případ se v posuzovaném případě nejedná, když i z tvrzení samotného žalobce nevyplývá nic jiného, než že jde o soukromý zájem konkrétního investora. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že za vodítko pro posouzení veřejného zájmu na souladu se schváleným územním plánem je možné považovat skutečnosti, na základě čeho byla v územním plánu plochy změny využití vymezena. V případě, že by byla tato zastavitelná plocha vymezena na základě vyhodnocení potřeb rozvoje takových ploch (plochy pro bydlení, výrobu, služby apod.), šlo by u záměru, který by byl umístěn na takto vymezených zastavitelných plochách, veřejný zájem na souladu s územním plánem dohledat. To však není posuzovaný případ. Krajský soud proto dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, když veřejný zájem záměru na souladu s územním plánem neuznaly.
39. Pokud jde o další žalobcem označené veřejné zájmy (ochranu volně žijících živočichů, prevenci škod na majetku a ochranu veřejného zdraví), krajský soud plně odkazuje na napadené rozhodnutí (zejména str. 13 a 14), v němž žalovaný tyto další žalobcem formulované veřejné zájmy vyhodnotil jako ryze účelové, s čímž se krajský soud beze zbytku ztotožňuje.
40. K argumentaci legitimním očekáváním původních žalobců, které mělo být založeno vydáním územně plánovací informace k dotčeným pozemkům, krajský soud uvádí, že územně plánovací informace (§ 21 stavebního zákona) nezakládá právo na realizaci záměru. Územně plánovací informace má charakter pouze předběžné informace, která nezakládá jakékoli právo tímto způsobem konzultovaný záměr realizovat (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2015, č. j. 22 A 104/2013 - 62). I v územně plánovací informaci ze dne 26. 1. 2016 byl navíc adresát informace upozorněn, že při povolování staveb musí být mimo jiné přihlédnuto k místním ekologickým podmínkám.
41. Ve vztahu k rozsahu soudního přezkumu je dále třeba poukázat na to, že orgán ochrany přírody rozhodující o výjimce má podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny poměrně značný prostor pro svoji úvahu, neboť předmětné ustanovení obsahuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 30/2012 - 88). Lze proto jen velmi obtížně porovnávat různá řízení o výjimkách podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ve všech případech, kdy výjimka udělena byla, musel správní orgán I. stupně především shledat existenci jiného veřejného zájmu, který pak poměřoval s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny. V posuzovaném případě ale žádný veřejný zájem na realizaci předloženého záměru správním orgánem I. stupně shledán nebyl, a proto nebyl ani s veřejným zájmem na ochraně přírody a krajiny poměřován. Stežní tedy může krajský soud dojít k závěru, že neudělení výjimky bylo v posuzované věci neproporcionální, či dovozovat z toho, že v jiných případech výjimky

uděleny byly, diskriminační přístup žalovaného. Z tohoto důvodu soud také nedoplňoval dokazování listinami vztahujícími se k jiným řízením o výjimkách, které žalobce navíc vůbec nekonkretizoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 15 vysvětlil, proč nepovažoval žalobcem v odvolání uvedené případy řízení o výjimkách za důkaz rozporu prvostupňového rozhodnutí s rozhodovací praxí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že uvedené případy nejsou obdobné ani povahou záměru, ani povahou jiného veřejného zájmu. V podrobnostech soud odkazuje na napadené rozhodnutí. Žalobní argumentace také v tomto ohledu není konzistentní, neboť na jedné straně žalobce tvrdí, že se na posuzovaných pozemcích žádní zvláště chránění živočichové nenacházejí, na straně druhé však zdůrazňuje, že k neudělení výjimky má dojít pouze v krajních případech. Pokud je žalobce přesvědčen, že se na jeho pozemcích žádné zvláště chráněné druhy živočichů nenacházejí, měl by trvat na zastavení řízení o výjimce a nepožadovat její udělení.

42. Pokud jde o rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj založená ve správním spise, soud souhlasí s žalovaným, že nejsou pro napadené rozhodnutí relevantní. Z tohoto důvodu nedoplňoval dokazování ani územním souhlasem ze dne 9. 3. 2018 uděleným společností ČEZ Distribuce a.s. či vyjádřením stavebního úřadu ze dne 13. 11. 2018 v řízení o přezkumu územního souhlasu. Soud však uznává, že postup správních orgánů ve věci územního souhlasu vydaného stavebníkovi ČEZ Distribuce a.s., týkajícího se výstavby elektrické přípojky ČEZ Distribuce a.s. na hranici pozemků žalobce, mohl být pro žalobce matoucí a mohl vyvolat zbytečné spekulace. Uvedené skutečnosti však nemohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
43. Žalobce konečně také upozorňoval na realizaci jiných záměrů v dané lokalitě (mimo jiné pozemku p. č. X v k. ú. X u X a p. č. X v k. ú. X u X), u nichž žádost o výjimku nebyla nutná, stejně jako nebyl uplatňován požadavek předložit hodnocení ve smyslu § 67 zákona o ochraně přírody a krajiny. Toto tvrzení se žalobce snažil prokázat sdělením Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 14. 5. 2020, v němž je mimo jiné konstatováno, že Krajský úřad Libereckého kraje nevydal v období od roku 2016 k činnostem na ve sdělení označených pozemcích (mimo jiné pozemku p. č. X v k.ú. X a p. č. X k.ú. X X) žádná stanoviska, ani nevedl pro činnosti na uvedených pozemcích řízení o udělení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. Soud neprovedl důkaz ani touto listinou, protože skutečnost, že správní orgán I. stupně v uvedených případech nevedl řízení o udělení výjimky, neprokazuje, že byl o stavební činnosti na těchto pozemcích informován, nebo že taková stavební činnost vůbec probíhala. Soud k těmto tvrzením žalobce nenalezl ve správním spise, ani v přílohách, které původní žalobci soudu zaslali spolu s žalobou, žádné další relevantní podklady. Soud přitom ještě před nařízením ústního jednání žalobce prostřednictvím jeho právního zástupce požádal o doložení listin, jimiž chce doplnit dokazování, a které nejsou součástí správního spisu, na tuto žádost soudu žalobce nereagoval.
44. Závěrem krajský soud konstatuje, že původní žalobci předložili obsáhlou žalobu s množstvím odkazů a návrhů na doplnění dokazování, v níž z mnoha různých hledisek zpochybnili správnost závěrů žalovaného. Vzhledem k tomu, že jednotlivá žalobní tvrzení se vzájemně překrývají, což činí mnohdy žalobní argumentaci poněkud nepřehlednou, nepovažoval krajský soud za účelné odpovídat na každou jejich dílčí námitku. Z judikatury Ústavního soudu vyplývá, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře*“

(a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (viz nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí není nutno dle Ústavního soudu pojmát tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý argument účastníka řízení (např. nálezy ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, či ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05). Optikou citované judikatury krajský soud přistoupil k vypořádání žalobních námitek, přičemž v případě názorové shody s žalovaným na některých místech odkázal toliko na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí.

V. Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
47. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
48. Osobě zúčastněné na řízení nebyla náhrada nákladů řízení přiznána v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť jí soud neukládal žádné povinnosti, v souvislosti s nimiž jí mohly náklady řízení vzniknout.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 20. října 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu